

Bilingüisme i diglòssia

El **bilingüisme** és un terme de la **sociolingüística** que es refereix a un individu que coneix i pot usar dues llengües, o bé a un grup social (comunitat de persones) on s'utilitzen dues llengües.

Cal distingir entre el **bilingüisme social** i l'**individual**, que són fenòmens diferents, encara que sovint relacionats.

El **bilingüisme individual** es pot donar a causa de viure en un territori amb llengües en contacte o bé pel coneixement i ús de dues llengües a través del seu estudi.

El **bilingüisme social**, en canvi, és degut a la localització (per motius que poden ser diversos) de dues comunitats lingüístiques en una mateixa àrea geogràfica, situació que sovint comporta l'existència d'una **llengua dominant** (amb un ús que es fa imprescindible per poder viure amb normalitat en aquell territori) i una **llengua minoritzada**.

Quan una llengua minoritzada es van fent cada cop menys necessària, els seus parlants entren en un estadi de **bilingüisme diglòssic**, i comença així el procés d'abandonament i de **desaparició** d'aquella llengua. La **diglòssia** es dona essencialment quan la llengua minoritzada ja només es parla en els estrats amb menys poder i prestigi de la societat, mentre que l'altra és pròpia de la classe o grup dominant, de l'administració, l'educació, els mitjans de comunicació, etc. Per tant, la diglòssia és una situació de desequilibri.

Cal no confondre, en tot cas, el concepte de llengua minoritzada que s'ha explicat amb el de llengua minoritària, que s'utilitza simplement quan els parlants d'una llengua són minoria numèrica dins d'un territori determinat.

D'altra banda, una mateixa llengua pot tenir diferent estatus: el danès, per exemple, és una llengua minoritzada al nord d'Alemanya o al sud de Suècia, però no a Dinamarca.